

čine; on jih je mirno poslušal, potem izpraševal in jim dajal zdravila in navodila. Ker je bil triinpedeset let v enem kraju, je poznal ljudi daleč naokrog. V mnogih hišah je zdravil dedeke in njihove vnuke in dobro vedel, na kaki bolezni hira ta ali ona rodovina. Zato so pa ljudje tudi toliko vanj zaupali.

Stari padar je imel svoje navade, ki so bile značilne zanj. Obleka mu je bila starinska. Nosil je visoke nogavice s srebrnimi žaponami. Hodil je navadno gologlav, kakor tudi njegov sin Gustav, pa je imel tudi še v svojem osemdesetem letu košate lase kakor kak mladenič. K bolnikom je navadno jahal. Rad se je bavil tudi z umetlnim ognjem. Pri raznih slovesnostih je rad pokazal v tem svojo

nespodobno vedla. Vselej se je razjezil, če je videl koga, ki ni snel klobuka, ko je zvonilo. „Poglejte gumpca, je dejal „ali ima ptiče pod klobukom, da se ne odkrije!“ Če je bil kdaj zaradi bolnikov samo pri tihi maši in ne tudi pri pridigi, je rekel: „Danes je bila zame duhovska pečenka, toda brez solate!“ Če je le utegnil, je šel tudi ob delavnikih k maši, pa tudi popoldne ali zvečer je rad stopil v cerkev. Enkrat ga je cerkovnik celo v cerkev zaprl, ker ni vedel, da je še notri. Ker ni mogel iz cerkve, je zvonil tako dolgo z velikim zvoncem pri žrtveniku, da so sosedje zaslišali in mu odpri.

Več let pred smrtjo je Ipavec bolehal, vendar zmernost in zdravniška izurjenost sta mu življenje

POPOVO POLJE, HERCEGOVSKO „CIRKNIŠKO JEZERO“

FOT. P. H. SCHNEDITZ

izurjenost. Ko je slavil dekan v Novi cerkvi, Jožef Jakomini, svojo zlato mašo, je napravil Ipavec sijajen umetalni ogenj. Bil je ravno takrat pri njem na zdravljenju neki godec, ki je bil na neki ženitnini hudo obstreljen. Ta godec je znal iz lesa vsakovrstne stvari lepo izrezljati; pomagal je narediti Ipavcu ognjene pismenke, kolesa in več takih stvari, ki so rabile pri umetlnem ognju. Umetalni ogenj se je izredno posrečil, tako, da se ljudje niso mogli dosti nagledati in načuditi. Dejali so: „Kako je to čudno lepo, pa vendar ni nikakršna coprnija. Kdo bi verjel, da znajo šentjurski padar taka čuda napravljati!“

Ipavec je bil pa tudi pobožen in veren mož. V cerkvi je imel svoj sedež, v katerem ni manjkal nobeno nedeljo in praznik. Mladino je vselej posvaril, pa tudi kaznoval z dolgo palico, če se je v cerkvi

precej podaljšala. Zadnje dni meseca julija l. 1858. je pa nevarno obolel in precej spoznal, da je to njegova zadnja bolezen. Doživel je še srečo, da sta mu sinova Benjamin in Gustav pred njegovo smrtjo dovršila zdravniške nauke. Ko je zaslišal to vest, je vesel rekel: „Zdaj rad umrjem, ker je dobri Bog moje prošnje uslišal in mi srčne želje dopolnil. Zapustil bom vrla sinova, obadva doktorja, in ako Bog da, dobro učena zdravnika!“

Ko je spoznal, da se mu bliža zadnja ura, se je dal na porcijunkulo (2. avgusta) prevideti in je mirno čakal smrti. Ob treh popoldne je njegova ura dotekla in ob polštirih za vselej mirno obstala. „Zgubili so otroci skerbnege očeta, gospa vdova zvestega moža, domače cerkve darovnika, ubogi dobrotnika in ves šentjursko-celjski kraj vrlega pomoč-